

Kurt Gerstein – Fabian Hugert

Jag ville bara väl.

Det känns som att jag, trots att jag vigde mitt liv åt att gå emot mina egna principer för att åstadkomma gott, inte har lyckats åstadkomma något alls. Jag har försökt att övertyga om och varna för nazitysklands skeva världsbild. De försäkrar judarna att de är i säkra händer, ändock mördar de, nej, slaktar de dem som om de vore får. Detta försökte jag varna världen om. Detta har jag förgäves berättat om för döva öron. Och i detta hemska dåd har jag spelat en roll.

I början stöttade jag Hitler och hans tillvägagångssätt för att föra upp Tyskland ur askan. Det verkade som om att han var vårt sista hopp. Vid det tillfället gick jag med i olika nazistiska grupper. Emellertid så uppdagades det så småningom att Nazi stod för många andra saker, ohyggliga saker. De började förespråka vilka som var "den överlägsna rasen" och de började konspirera kring världsherravälde. Jag var den enda som vågade bua åt *Wittekind*s rasistiska och kristendomsfientliga budskap. Mitt pris för det var ett par utslagna tänder, blåmärken och sår. Vakterna kastade sig över mig hänsynslöst och misshandlade mig. Jag blev satt i fängelse och diskvalificerad från den nazistiska grupp som jag var medlem i för att ha visat rebelliskt beteende. Jag hade hädanefter svårt att göra mig betrodd hos nazisterna. Jag fick inte arbeta, så jag ägnade min tid åt studier istället. Jag hyste fortfarande beundran för Hitler, så jag ansåg att jag fortfarande ville tillhöra nazisterna. Jag lyckades sedermera övertyga domstolen om att jag stöttade Hitler. Men Hitlers religionsfientlighet och Tysklands säkerhet hade jag andra åsikter om men detta avslöjade jag naturligtvis inte. I och med detta blev jag åter igen intagen i den nazistiska gruppen. Jag fick arbete som gruvingenjör. Efter mina bemödanden lyckades jag sedermera få en plats i SS.

Nazisterna samlade judarna i små tågagnar där de under resan fick trängas, svettas, törsta och skita på varandra som om de vore boskap. Judarna som efter tågresan inte kunde gå, var för gamla eller sjuka, övergivna spädbarn, de samlades på en skymd plats där de andra inte kunde se eller höra. Framför en grävd grop samlades de och sköts en efter en, varefter kropparna staplades på varandra i botten av gropen. De resterande kläddes av tills de var nakna, blev avrakade allt hår och fick ge ifrån sig alla sina ägodelar. I en falsk säkerhet trodde de att de skulle gå igenom säkerhetskontroller, men vissa började ana oråd. Jag såg det i deras ögon. De fick sedan stå nakna och rakade på rad och en SS-officer sade vilket led de skulle följa. Barn skildes från mor, man skildes från fru. Människorna i lägret började bli oroliga när de kände samma odör som den som kommer från ruttnande kadaver. De blev icke-hanterbara, vilket innebar att de behövdes tas omhand. Lösningen? Att göra sig av med dem. I små rum ställdes de så tätt intill varandra så att de stod på varandras fötter, så tätt intill varandra, så att de efter att ha gasats ihjäl av avgaser fortfarande stod upp, döda i samma ställning de för några minuter stått och andats och hållit i sina älskades händer. De var inte längre ett problem.

Efter att jag hade blivit antagen i SS så ledde mina kunskaper till att jag snabbt blev omtalad och befordrad, trots att jag bakom nazisternas ryggar lyckats smuggla in mat till fångar. Nazisterna hade tidigare frågat mig hur man mest effektivt kan pumpa in avgaser från lastbilar i slutna utrymmen. Jag fick nu en förfrågan om att diskret transportera vätecyanid till ett läger. I denna stund började jag tvivla. Det hela stank av död. Jag ville inte ha något att göra med detta avskyvärda som nazisterna utövade, så jag körde avsiktligt lastbilen med vätecyanid av vägen. Det var dags att informera omvärlden.

Jag satte mig på ett tåg där en svensk politiker befann sig. För Göran von Otter berättade jag vad jag hade bevittnat och han lovade att han skulle vidarebefordra det till Sveriges regering. Jag träffade honom en gång till efter detta. Men ingenting hände. Jag flydde hit, till Frankrike. Här, i fångelset fick jag tills vidare sitta i väntan på rättegången, där jag skulle vittna mot mina tidigare kollegor och Nazityskland. Trodde jag. Jag är inget vittne i deras ögon. Jag är en brottsling. De säger att jag har undanhållit ett stort brott, i och med episoden med vätecyaniden och de tror att jag har uppfunnit gaskamrarna och de tror en helvetes massa andra saker. Men jag har inte undanhållit någonting. Jag som har riskerat mitt liv genom att berätta. Jag har gjort allt som funnits i min makt att göra medan jag fortfarande höll mig själv vid liv. Ett snedsteg och jag hade blivit avrättad och inte kunnat berätta detta för von Otter. Men jag blev förråd. Han trodde säkert inte ens på mig men han lovade. HAN LOVADE! Den skitstöveln lovade att berätta för världen.

Nu sitter jag i denna varma, äckliga och dunkla cell och får tillbringa mina sista timmar att ångra att jag, till skillnad från de flesta, tänkte göra något gott i den här världen. Och gjorde det. Och uppenbarligen misslyckades. Jag hoppas att min historia kommer att nå omvärlden, och att mitt namn inte för evigt blir nedsmutsat, associerat med massutrotning. Att jag, efter att jag har fått min dödsdom inte kommer att leva kvar i böcker som en ond man, utan som en god man som lyckades infiltrera de onda och försökte, efter bästa förmåga, att störta dem.

Men de kanske har rätt. Jag designade trots allt ritningar till vad som utan min vetenskap förmodligen blev gaskamrarna. Till vad som blev flera hundra tusen människors frånfälle. Kanske är jag inte bättre än Hitler själv, kanske förtjänar jag att dö. Kanske vill jag inte längre leva. Om så många människor dog på en mans order, varför borde inte jag det? Om jag skulle klara mig ur det här så kvarstår fakta: jag har bidragit till oförlåtliga saker. Saker som ingen präst eller Gud kan förlåta. Saker som en man inte kan leva med. Så varför vänta på sin dödsdom? Varför inte bara få det överstökat? Men tro mig när jag säger, att hela tiden, varje liten sekund, så ville jag bara väl.